

— *T-d*, part. pass. Säges adjektivt om blad, som i kanten hafva föga djupa, lika stora inskärningar.

TANDAGNISSLAN, f. sing. indef. (bibl.) Gnisslande med tänderna af pina.

TANDBLÖDNING, f. 2. Tandköttets blödning.

TANDBOKSTAF, m. 5. pl. — *bokstäfver*. Bokstaf, som uttalas med tillhjälp af tänderna.

TANDBORSTE, m. 2. pl. — *borstar*. Borste till tändernas rengöring.

TANDBÖLD, m. 3. Böld, som har sitt säte i tandköttet.

TANDDOKTOR, tänddåektår, m. 3. Läkare för tändernas sjukdomar.

TANDFEBER, m. 2. pl. — *febrar*. Svår feber, hvaraf barn plågas vid tandsprickningen.

TANDFIL, m. 2. Ett slags fil, som läkare begagna till tänderns filning.

TANDFISTEL, m. 2. pl. — *fistlar*. Fistel, som har sitt säte i tandköttet eller på halsen under roten till en tand.

TANDHYLSA, f. 1. Hylsa, hvaruti en tand är infogad.

TANDHÅL, n. 3. Se *Tandhylsa*.

TANDGRÄS, n. 3. Örten *Scleranthus annuus*, med gröna blommor, nyttigt emot tandvärk.

TANDKÖTT, n. 3. Det kött, som omsluter tänderna nedvid.

TANDLASK, m. 2. (tim.) Ett slags lask (se d. o.).

TANDLÄKARE, m. 3. Se *Tanddoktor*.

TANDLÖS, a. 2. Som mistat en eller flera framtänder. — *Tandlöshet*, f. 3.

TANDMASK, m. 2. Mask, som fräter tänderna.

TANDMEDEL, n. 3. Medel att bibehålla tänderna friska.

TANDNING, f. 2. 1) (föga brukl.) Se *Tandsprickning*. — 2) Tänderna i kanten af ett föremål, t. ex. på ett hjul.

TANDOPERATÖR, ----ör, m. 3. En, som tar ut tänder o. s. v.

TANDOPAT, ----åt, n. 3. o. 3. Opiat för tandvärk.

TANDPETARE, m. 3. Liten sticka eller pinne, hvarmed tänderna petas rena.

TANDPULVER, n. 3. Pulver, hvarmed tänder rengöras eller hållas rena.

TANDRAD, m. 3. Hvardera raden af tänder i munnen. *Öfra, nedra t-en*.

TANDRASP, m. 2. Instrument, hvarmed tandläkare renskrapa tänder.

TANDSPRICKNING, f. 2. Tändernas första framträngande ur tandköttet, hos barn.

TANDTINKTUR, tändtinncktúr, f. 3. Tinktur för tandvärk.

TANDTÅNG, f. 3. pl. — *tånger*. Tång, hvarmed tänder utdragas.

TANDVÄRK, m. sing. Värk i en eller flera tänder.

TANDÖRT, f. 3. Örten *Dentaria bulbifera*, med rödletta eller liffärgade blommor.

TANGENT, tannjänt, m. 3. (af lat. *Tangere*, beröra) 1) *T-er* kallas, på vissa musikinstrumenter, de i rad sittande långa, smala, i ena ändan med stift eller hammare försedda anslagsspånen. — 2) (mat.) En rät linie, som, utdragen å ömse sidor om en krokig, blott i en punkt berör den samma. — *Syn*. Beröringslinie. — *Ss*. *T-rad*, -stift.

TANGERA, tannjera, v. a. 1. (lat. *Tangere*) 1) Vidröra, beröra. — 2) (mat.) Säges om en rät

linie, som vidrör en krokig, utan att skära den samma. — *Tangering*, f. 2.

TANGERINGSUNKT, m. 3. (mat.) Punkt, hvari en rät linie tangerar en krokig.

TANKDIGER, a. 2. Ganska rik på tankar.

TANKE, tänngke, m. 2. pl. *tankar*. (äfv. *Tanka*, i sing. 1.) 1) (i sing.) Förståndets verksamhet. *T-n är väsendtligen fri. Man kan ej binda t-n*. — 2) Hvarje särskilt akt af förståndet; äfv. det som någon tänkt eller tänker. *En ny, sann, falsk, riktig, snillrik t. En djerf, skön, sublim t. Sorgliga, vemodsfulla t-kar. Djupa t-kar. Ljus, smärtande t. T-kar på döden, om själen. Alla hans t-kar äro ädla. Jag vill förklara er min t. Höga t-kar, som upplysta själen. Väl uttrycka sina t-kar. Rik, tom på t-kar. Oränt fatta ens t. Detta är den rådande t-n i hans arbete. Ordet är t-ns omklädnad. Hafva dåliga t-kar, tänka på det som är brottsligt, vanhederligt, o. s. v. Hafva något i t-karna, förhafva, tillämnat något. Vända, fästa sina t-kar på, börja att tänka på. Hafva sina t-kar fästade på ell. hafva sina t-kar på, tänka på. Förbehåll i t-karna, tyst förbehåll. Jag gjorde i t-karna flera förslager, uppgerde för mig sjelf &c. Göra något i t-karna, af tankspriddhet. Gå i t-karna, vara tankspridd. Vara i djupa t-kar, tänka på något med hela sin själ. Ha t-karna med sig, tänka på hvad man gör. Det har aldrig kommit mig i t-karna, jag har aldrig kommit att tänka derpå. Slå något ur t-karna, upphöra att tänka på, att hafva något i förslag. Det fins mycken t. i hans arbete, det röjer en tänkande författare. — 3) Sätt att tänka: föreställning, tro, förmodan, mening, omdöme. *Min t. är, att man bör våga allt. Detta kan ej vara hans verkliga t. Säg öppet er t. Hafva samma t. som någon. Vara af samma t. med någon. Vara af olika t-kar. Hafva god, dålig t., goda, dåliga t-kar om någon eller något. Hafva en hög t., höga, stora t-kar om, anse högst förträfflig, utmärkt. Bibehålla sig i en god t. hos någon, i ens ynnest, bevågenhet. Göra sig stora t-kar, inbilla sig något stort om sin person. Föra en på andra t-kar, ingifva annan föreställning, äfv. andra åsigtter. Han var af den t-n att, hans tro, åsigt var att. Vara af annan t., tänka olika. I den t-n att, i den föreställningen, förmodan att. Säg sin t., öppet förklara, yttra sin mening. Hvar har sin t., olika sätt att tänka. Komma ell. falla på den t-n att, tillfälligtvis föras på den föreställningen att. Efter min t., såsom jag tror. Hvad är er t. derom? hvad tänker ni derom? — 4) Af-sigt, uppsåt, plan, beslut. *Utföra sin t. Han har slagit ur hägen t-n att gifla sig. Man har aldrig haft minsta t. att skada er. Andra t.* — 5) Förmåga att tänka. *Öfva t-n. Han har förlorat sina fysiska förmögenheter; t-n är det enda, som återstår honom.***

TANKEANSTRÄNGNING, f. 2. Ansträngning af tankeförmågan.

TANKEBILD, m. 3. Idé, föreställning.

TANKEBYGGNAD, m. 3. Se *System*.

TANKEFÖLJD, f. 3. Följd af tankar.

TANKEFÖRMÅGA, f. sing. Förmågan att tänka. *T-n innefattar förstånd och förnuft, hvilka båda samfällt kallas den högre kunskapsförmågan.* — *Syn*. Tankeåfva, Tankekraft.

TANKEÅFVA, f. sing. ell.

TANKEKRAFT, f. sing. Se *Tankeförmåga*.